కిటికీ పక్కగా స్కూటర్ ఆపి లోపలికి తొంగిచూశాడు శ్రీధర్. మెల్లిగా వినవస్తున్న హమ్మింగ్ అతనిలో కుతూహలాన్ని రేకెత్తించింది. కిటికీలోంచి లోపలికి చూశాడు ఆసక్తిగా. తనకు పరిచితంగా లేని గది వాతావరణం. పైగా లోపల ఉన్నది సరోజ! ఆశ్చర్యంగా అటే చూస్తూ నిల్చున్నాడు. ఆమె అతన్ని గమనించలేదు. నాలుగు సంవత్సరాల బాబును ఎత్తుకుని ఆడిస్తూంది. బాబు నోట్లో ఏదో స్వీట్ పెడుతూ, "మరి నా స్వీట్?" అని అడుగుతూంది. బాబు సరోజ మెడ చుట్టూ చెయ్యివేసి ముద్దు పెట్టాడు. మరుక్షణం వాడి మొహంనిండా ముద్దులే. ఆనందంగా, మునుపటికన్నా ఆకర్షణీయంగా ఉన్న సరోజనూ, మనోహరమైన ఆ దృశ్యాన్నీ మైమరిచి చూస్తూ ఉండిపోయాడు శ్రీధర్.

బాబును క్రింద కూర్చోపెట్టి, వాడి ముందు ఏవో బొమ్మలు పడేసి, పక్కగదిలోకి వెళ్ళింది సరోజ. కిటికీలోంచి ఆ గది కూడా కొద్దిగా కనిపిస్తూంది. గాస్ స్టవ్, కూరగాయలున్న అల్మార స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి. గదంతా పరిశుభ్రంగా సర్ది ఉంది. ఇంక ఆగలేనట్టు పక్కనున్న గుమ్మందగ్గరకు వచ్చి నిలుచున్నాడు శ్రీధర్. తల ఎత్తి చూసిన బాబు—"అమ్మా! ఎవరో?" ముద్దుగా పిలిచాడు. అడుగుల శబ్దం. ఎదురుగా వచ్చింది సరోజ. ఒక్క క్షణం ఆమె కళ్ళలో ఆగ్రహం, అసహ్యం కనిపించాయి. వాటిని కప్పిపుచ్చుతూ గంభీరంగా ముందుకు వచ్చి, ఠపీమని తలుపు వేసేసిందామె. నిశ్చేష్టుడయ్యాడు శ్రీధర్. కొద్దిసేపట్లో తేరుకుని పెదవులు బిగబట్టి, "అక్కా!" పిలుస్తూ పక్క వాటాలోపలికి వెళ్ళాడు.

అతని పిలుపు గదిలో మంచంమీద పడుకుని ఆలోచిస్తున్న సరోజను కలవరపరిచింది. ఇతను పిలిచేది ఎవర్ని? రాధమ్మగారిని కాదుగదా? ఈ ఇంట్లో సుఖంగా ఉన్నాననుకున్నాను. మళ్ళీ ఇంకో ఇంటికోసం వెతుక్కోవాలంటే ఎన్ని అవమానాలు సహించాలి! భగవాన్! ఎందుకు నన్నిలా ఏడిపిస్తున్నావు? ఆమె కనుకొలకులనుంచి రెండు బొట్లు రాలాయి. రాధమ్మగారి మనసులోకి ఎంత విషమెక్కించినా, శంకరంగారిని మాత్రం మార్చలేడు వాడు. నాకు తెలుసు—ఇలాంటి వెధవల మాటల్ని పట్టించుకునే వ్యక్తి కాదాయన. మెల్లిగా లేచి, స్టవ్మీది గిన్నె దింపుతూ, పక్కనే వినవస్తున్న మాటల్ని వినసాగింది.

"ఎవరక్కా ఈవిడ?" శ్రీధర్ గొంతునిండా అమాయకత్వం.

"సరోజ అని—ఇక్కడే ఏదో ఆఫీసులో ఉద్యోగం చేస్తూందిరా." కుంపటి విసురుతున్న చప్పుడుతో రాధమ్మగారి గొంతు.

"ఆవిడ భర్త?"

'శ్రీధర్! నిన్ను చంపేసినా పాపం లేదు!' సరోజ మనసు కుతకుత లాడింది.

"పెళ్ళి కాలేదు." కొంతసేపాగి, "ఒక బాబు ఉన్నాడు" అంది రాధమ్మ.

"ఛీ! అలాంటివాళ్ళ నెలా రానిచ్చావక్కా?"

ఒక్క నిమిషం నిశ్శబ్దం. ఊపిరి బిగబట్టి వింటూంది సరోజ.

"నీకు తెలియదు, శ్రీ—ఆ అమ్మాయి సంగతి. చాలా మెచ్చుదగ్గదిరా. ఏ వెధవ మోసగించాడో కాని, ఆ అమ్మాయిని వదులుకోవడం వాడి దురదృష్టం. పక్క ఇంటివాళ్ళను అద్దె ఇంటికోసం అడుగుతూంటే విన్నాను. దాపరికం లేకుండా 'నాకు పెళ్ళికాలేదు. వాడు నా కొడుకే' అని చెప్పేసింది. ఆ అమ్మాయి మనస్తత్వానికి నా కాశ్చర్యం వేసింది. ఆ ఇంటివాళ్ళు 'గౌరవప్రదమైన ఫామిలీ కివ్వాలం. నీ కివ్వం' అన్నారు. ఎంత బాధ పడిందో పాపం! వాళ్ళ మాటలు [illegible] విన్నాను. పక్కగదులు రెండూ ఖాళీ చేయించి, ఆ అమ్మాయిని పిలిచి మరీ గది ఇచ్చాము. సుధ వైజాగ్ వెళ్ళిపోయి నప్పటినుంచి ఖాళీయేకదా ఆ గది? అద్దెకివ్వ అవసరం లేకపోయినా ఆ పిల్లను చూసే ఇవ్వాలనిపించింది. ఖాళీ చేసి ఇచ్చాం. మూడు నెలలయింది వచ్చి. చాలా మంచి పిల్ల—ఎలా మోసపోయిందో గాని. నన్ను 'వదినా' అనీ, మా బావగార్ని 'పెద్దనాన్నగారూ' అనీ ఆప్యాయంగా పిలుస్తూంది. ఎంత మనో నిబ్బరమో! ఒక్కనాడూ కన్నీళ్ళు పెట్టుకోగా చూడలేదు. అబద్ధాలు అసలే చెప్పదు. పిల్లవాడితో నాకు మంచి కాలక్షేపం. 'నా కథల్లో ఎన్నో [illegible] పాత్రల్ని సృష్టించాను కాని, ఇలాంటి కారెక్టర్ను నేను రచించలేకపోయాను, రాధ' అంటూ ఉంటారు. ఆ అమ్మాయి అంటే ఎక్కువ అభిమానం ఆయనకు. [illegible] తోడు [illegible] పోతే లోపము."

ఆపుకుందామన్నా ఆగకుండా వచ్చాయి కన్నీళ్ళు సరోజకు. తల్లిదండ్రులకే ఇంత వాత్సల్యం లేదు తనమీద. ఈశ్వరా, తండ్రీ! కొంగు చివర్లతో కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంది.

విసుగ్గా కళ్ళు తెరిచి బెడ్లైట్ వెలుగులో టైమ్ చూశాడు శ్రీధర్. నిద్ర పట్టదేమిటి ఒంటి గంటైనా? పక్కకు పొర్లాడు. టిక్...టిక్... టిక్...టిక్...

'పడుకుని ఉన్నా గుండె గడియారమవుతుంది.

ఒక్కొక్కప్పుడది నిద్ర పట్టనివ్వని అలారమవుతుంది.'

ఎంత బాగా చెప్పాడు ఆరిసెట్టి! నిద్ర పట్టనివ్వని అలారమవుతుంది. అతనికి ఒక్కసారి పెద్దగా 'సరోజా!' అని అరుద్దామని

పాప ఫలాంత వైభవం

—ఎమ్. నాగలక్ష్మి

పించింది. తనను అవమానించి పంపేసిన పాయింట్నుంచి ఇప్పటికి దాదాపు నాలుగు సంవత్సరాలు గడిచాయి. ఈ నాలుగు సంవత్సరాల్లో ఒక్కరోజైనా పూర్తి ఆనందాన్ని పొందగలిగాడా తాను? తనకు తృప్తినీ, శాంతినీ కలిగించే స్త్రీని ఎన్నుకోగలిగాడా? 'ఏ వెధవ మోసగించాడో కాని ఆ అమ్మాయిని వదులుకోవడం వాడి దురదృష్టం.' అక్క మాటలు అతని గుండె గడియారంలో అలారంలా మోగాయి. చిన్న తనకు తగిలిన దెబ్బ మంచి గుణపాఠం నేర్పింది. తన తప్పు ఇప్పుడైనా సరిదిద్దుకోగలిగితే ఎంత బాగుంటుంది! 'అక్కా! ఆ వెధవను నేనే' అని చెప్పగలిగితే? 'సరోజా! నా తప్పు క్షమించి నన్ను స్వీకరించ'మని అడగగలిగితే? ముఖంమీదే తలుపు వేసేసిన సరోజ అతని మనసులో ప్రత్యక్షమైంది. తన తప్పు సరిదిద్దుకుంటానంటే ఆమె ఏమంటుంది? ఏ భావమూ లేని ఆ వదనం స్వచ్ఛమైన ఆనందపు అందాలు ప్రదర్శించే పద్మనిభమైన సరోజ వదనంగా మారిపోదూ? ముందుగా తాను చెయ్యవలసిన పని అక్క ముందు తన తప్పులన్నీ ఒప్పుకోవడం. ఆ తరవాత సరోజను క్షమాపణ కోరడం. ఆ తరవాత? ఆ తరవాతేమిటి? ఆనందపు ఉయ్యాలమీద బాలెన్స్ తప్పకుండా సవారీయే! శ్రీధర్ పెదవులమీద కల్మషంలేని చిరునవ్వు నడయాడింది.

* * * *

బాబు షర్ట్మీద ఎంబ్రాయిడరీ [illegible] పరిగ్గా [illegible], "నాతో మాట్లాడ్డానికి సిగ్గు దెందుకు? ఇక్కడే చెప్పండి" అంటూ [illegible] శ్రీధర్ వైపు చూసింది సరోజ, అసహ్యాన్ని అదిమి పెడుతూ. అతను రాధమ్మగారి తమ్ముడని ఆమె మరిచిపోలేదు.

కుర్చీలో ఇబ్బందిగా కదిలాడు శ్రీధర్. "మీరు నామీద కోపాన్ని ఒక్క అయిదు నిమిషాలు మరిచిపోతే నేను కొంచెం ఫ్రీగా చెప్పగలుగుతాను, ప్లీజ్!" మాటలు ఎప్పటిలా ఫ్లూయెంట్గా రావటం లేదతనికి.

అతని ఉనికినే గమనించనట్టు శ్రద్ధగా బాబు చొక్కామీద మొదటి పూవు కుట్టడం ప్రారంభించింది ఆమె. తన అభ్యర్థనకు జవాబు లేకపోయినా మళ్ళీ కొనసాగించాడు శ్రీధర్. "నా తప్పు నేను ఇప్పుడు తెలుసుకున్నాను—ఒక వెలలేని మాణిక్యాన్ని కోల్పోయానని..." సరోజ ముఖంలో ప్రకటితం అవుతున్న నిరసనలో కూడిన హాస్యాన్ని గుర్తించగానే అతని మాటలు ఆగిపోయాయి.

"నా మాటలు నమ్మటం లేదుకదూ, సరోజా?" కొంత వ్యవధి తీసుకుని అడిగాడు శ్రీధర్ వ్యధనిండిన కంఠంతో. చొక్కామీది మొదటి పువ్వు పూర్తి అయి, రెండవ పువ్వులోకి వచ్చింది సూది. అవకతవకలు లేకుండా పెర్‌ఫెక్ట్‌గా పడుతూంది కుట్టు.

"మీ కభ్యంతరం లేకపోతే నాలుగేళ్ళ క్రితం మీకు చేసిన అన్యాయానికి ఇప్పుడు పరిహారం చెల్లించుకుంటాను, సరోజా! మీ కభ్యంతరం లేకపోతే మిమ్మల్ని వివాహం చేసుకుంటాను." గబగబా అనేసి లేచి నిలుచున్నాడు శ్రీధర్. ఆమె ప్రశాంతంగా వింటున్నట్లు తోచిం దతనికి.

"మీకెంత వ్యవధి కావాలన్నా నా కభ్యంతరం లేదు. మీ అభిప్రాయం ఒక వారంలోపల చెప్పగలరా, సరోజా?" గుమ్మంవద్ద నిలుచుని ఆమెవైపు సంకోచంగా చూశాడు.

ఆమె కూడా లేచి గుమ్మం వద్దకు వచ్చింది.

"వారమా?! వారం ఎందుకు?" నిశ్చలంగా అడిగింది.

"మరి? మరి ఎప్పుడు చెపుతారు?" ఆశ్చర్యానందాలతో ఆమెవైపు చూశాడు.

"ఇప్పుడే చెపుతాను." సూటిగా అతన్ని చూస్తూ, "మరో పాపఫలాన్ని మోసే శక్తి నాకులేదు. సారీ!" అని నెమ్మదిగా, పదునుగా చెప్పి తలుపు వేసేసింది సరోజ. ★